

Povídání s Janem - intermezzo

Celými těmito stránkami prolíná jedna skutečnost. Můj život je naplněn zcela přirozeným, samozřejmým přijetím Boha. Jistě není podstatné, jakou kdo má o tomto fenoménu v našem životě představu. V tomto máme každý naprostou svobodu a současně jistotu nezcizitelnosti osobního pojetí víry. K mému pojetí víry jsem se v minulosti vyjádřil veřejně již nejednou. Verbálně i písemně. Mnohokrát jsem byl tázán, jaký je můj vztah k Bohu, jak já jej vnímám, co pro mne On znamená. Odpovídal jsem při mnoha příležitostech, použiji nyní i tyto stránky. Ocituji na tomto místě ve zhuštěné podobě slova, věty, jimiž jsem odpovídal na otázky svému příteli Martinovi při rozhovoru na dané téma. Jistě bych našel i jiná slova, dokázal zformulovat můj vztah k Bohu i jinými větami. Došel jsem však k závěru, že následující odstavce jsou dostatečně vypovídající.

Jaký je tvůj vztah k Bohu, jak jej vnímáš, když žiješ ve Vědomí?

Prosím, přijmi mé následující věty jako nejnaternější vyznání.

Můj vztah k Bohu lze vyjádřit jedním slovem: "Poděkování".

Děkuji Bohu za to, že jsem.

Děkuji za to, že mohu žít po jeho boku.

Děkuji za to, že mu mohu být nápomocen.

Děkuji za to, že mohu kdykoliv požádat o pomoc.

Děkuji za to, že nikdy nebudu odmítnut.

Děkuji za to, že jsem do Vědomí mohl vstoupit.

Děkuji za to, že ve Vědomí mohu sloužit.

Můj vztah k Němu je vztahem hluboké sounáležitosti, pokory a lásky.

Děkuji za to, že mně dovolil být tím, kým jsem.

Milovat Boha znamená milovat člověka - lidi. Bůh nás miluje všechny bez rozdílu rasy i víry, miluje nás bezpodmínečně. Láskou bez hranic, na věky. Milovat Boha znamená postupně si uvědomovat, že láska, má-li být skutečná bez stínu ega, nemůže být pošípena našimi nedokonalými žitými lidskými vlastnostmi. Až skutečně budeme vědět, co to znamená milovat Boha, budeme stejně tak milovat každého člověka.

Naše nedokonalost spočívá v tom, že jsme příliš zakotveni v hmotném světě. Za reálné považujeme pouze to, co můžeme uchopit do rukou. Důvěru k tomu, co si můžeme ověřit mimosmyslově jenom každý za sebe, hledáme velmi obtížně a pomalu. Máme tendenci přehlížet rady moudrých, raději se vydáváme každý sám cestou chyb a omylů. Máme-li dojem, že je nám ubližováno, volíme často řešení pod heslem oko za oko, zub za zub. Stejně tak omylně a s hlubokým nepochopením se v této spojitosti dovoláváme Boha a snažíme se Jím zaštitit. Odmítáme vidět, že se chováme slepě, podléháme fanatismu. To jsou ale všechno vlastnosti lidské, ještě nedokonalé. Ty nejsou Bohu vlastní. Je to jedna z našich nejzákladnějších nedokonalostí: hodnotit Boha skrze vlastní slabosti.

Modlíš se k Bohu?

Ano, neustále.

Rozdíl je ovšem v tom, že moje modlitby jsou na hony vzdálené ustáleným a všeobecně přijímaným představám. Vedu kontinuální vnitřní rozhovor s Bohem, Vědomím. Na druhou stranu žiji jako kdokoli jiný v materiálním světě, a to tak, aby měl tento rozhovor žádoucí dopad, abych ho dokázal zrealizovat v obyčejném životě. Vyjadřuji to i jinou větou: "nejúčinnější modlitbou je čistý život v souladu s Řádem".

Jistě ti bude srozumitelné, když řeknu, že k tomu, abys mohl žít v souladu s Řádem, musíš projít vnitřní proměnou. Každý člověk jí prochází neustále. Rozdíl je v tom, věnuje-li se této proměně cíleně a zda chápe její smysl. Mluvím o vnitřní transformaci, vnitřní energetické proměně, kdy se člověk snaží o to, aby byl vnímavější pro jemnější a jemnější energie. Jinými slovy popisují cestu k duši, k myšlence. Myšlenka je tou energií nejjemnější.

Klečíš před ním?

Ne. Neklečím před nikým. Svoji oddanost a pokoru vyjadřuji jiným způsobem. Necítím nejmenší potřebu před Ním klečet, protože považuji Boha za svého partnera, nikoli nadřízeného. Navíc nic takového Bůh od nikoho z nás nevyžaduje. Připomeň si, jsi jako kdokoli jiný jeho spolutvůrcem. Chceš klečet sám před sebou? To má být výraz tvé pokory? Nabídnu ti jinou možnost. Jdi, také s pokorou, ale hrdě a s hlavou vztyčenou. Sebevědomí, podložené pokorou, je tvůj zpětný dar věnovaný Bohu, který má daleko větší váhu.

Jaký je tedy tvůj vztah k Bohu?

Archimedes řekl: "Dej mi pevný bod a pohnu zemí." Mým pevným bodem se stalo přijetí existence Boží. Připouštěl jsem na jisté úrovni tuto možnost již dříve, ale jiná je míra vnitřní svobody, je-li něčím podmíněna, jinou měrou se tato svoboda projevuje i navenek, je-li žita bezpodmínečně.

Nezaměňuj však přijetí Jeho existence se slepou vírou. Míra vnitřního přesvědčení o nezpochybitelnosti Boží je dána mírou poznání, v němž naprosto rovnovážnou úlohu hraje rozum, který ti má zabránit, aby se z tebe stal náboženský fanatik. Připust existenci nepoznaného, vyžaduj však vždy bouři vnitřního citu přesně odměřenou dávkou chladného rozumu, abys byl sobě i druhým žádaným a vyhledávaným partnerem pro tvůrčí diskusi, která tě vždy posune o kousek dál. Buď vždy přístupný i k diskusi, je-li tvůj partner na druhé straně oceánu a prosazuje názor, který je v přímém rozporu s tvým. Dokážeš-li svůj postoj obhájit, vyjdeš vždy z každé takovéto diskuse posílen. Zdůrazňuji - z diskuse, ne z dogmatického předkládání axiomů.

Svůj vztah k Bohu dáváš najevo sám sobě i navenek svým životem vnitřním, jeho čistotou. Víra vnější, často i stavěná na odiv, může přesvědčit pouze toho, kdo si sám dosud neuvědomil její vlastní podstatu. Víra se uskutečňuje ve skrytu, v tichu, neokázale. Ten, koho chceš svým postojem přesvědčit, ti rozumí beze slov. Je s tebou každým okamžikem, nevyžaduje velká gesta.

Je projevem naší nedokonalosti, že jsme schopni se vzepnout pouze v čase omezeném, často vyprovokováni vlastní bolestí. Naše vytrvalost a odhodlanost dostane povážlivé trhliny, jakmile se dostaví úleva.

Milovat Boha znamená milovat i sebe. Málokdo si připustí takto prostou skutečnost se vší hloubkou a čistotou. Chce-li člověk projevovat lásku k Bohu, má být milosrdný i k sobě, ke svým bližním. Důsledné naplňování našeho rozhodnutí jít Cestou je naším nejprůkaznějším projevem lásky k Tomu, jemuž vděčíme za svůj život, a svojí rozhodností svůj vděk projevujeme.

Jak s ním hovoříš?

Dlouze a rád. Víš skutečně, co to je dar Života? Dokážeš poděkovat za každé nadechnutí, které je ti umožněno? Můžeš tuto otázku z mé strany považovat za řečnickou, je ale

výzvou k hlubokému zamyšlení. Mohu ji položit, protože vyjadřuje hloubku mého vztahu k Bohu, je výslednicí nekonečného dialogu, který s ním vedu.

Jak můžeme dokázat, že Bůh existuje?

O existenci Boha se velice dlouho nedokážeš přesvědčit přímo, a tak se nacházíš v pozici fyzika - vědce, který také nemůže uchopit částici hmoty do svých rukou. Společně máte jedno - chcete-li poznat, musíte vynaložit značné úsilí a poznávat prostřednictvím vnějších projevů. Tak jako se fyzik dívá na stopu částice v mlžné komoře, ty se postupem času přesvědčuješ o tom, jaký dopad na tvůj běžný život mělo rozhodnutí o lásce nejenom mluvit, ale ji žít. Začínáš si uvědomovat to, co tě dříve míjelo. Stáváš se citlivějším, vnímavějším pro jemné náznaky toho, co budeš později považovat za jednoznačné důkazy Boží existence. Vydáváš se na Cestu hledání dosud nepoznaného a tím tajemného. Ale jistě mohu předpokládat, že co je zahaleno pláštěm tajemství, tě současně láká, aby ses podíval za oponu, alespoň trochu ji rozhrnul, abys začal luštit křížovku života a odkryl tajenku, písmenko za písmenkem.

Chceš-li dát na má slova, pak ti řeknu: "Stojí to za to".

Prosíme, protože jsme přesvědčeni o vlastní nedokonalosti.

Pokorně, protože tušíme dokonalost a sílu Toho, na Nějž se obracíme.

Touha po vyslyšení našeho hlasu je výrazem úcty k Tomu, koho považujeme za našeho Stvořitele a neodvažujeme se - chceme přece být pokorní - pomyslet, že bychom si mohli být rovni, že bychom mohli znamenat jeden pro druhého totéž, být si partnery.

Obracíme se na Něj jako na dárce svého života a nechceme si připustit, že těmi Stvořiteli jsme všichni sami sobě.

Přijmout toto poznání totiž znamená souběžně přijmout v plné míře odpovědnost za vlastní činy, za vlastní Život.

(J. Konfršt)